

tvoritve kluba je podal Freeman časnikarjem to le izjavo: »Mi oborožujemo trgovce in njih moške ter ženske nastavlence. Člane naše organizacije podučujejo v policijskih vojašnicah, kako morajo rabiti orožje. Vsak član se mora zavezati, da bo tvegati v služaju potrebe neustrašeno boj z banditi.

Reja divjih svinj. V severno-zapadni Indiji leži Pičola jezero v bližini mesta Udaipur. Tukaj sem pritečejo vsak dan ob gotovem času iz džungel čela krdela divjih svinj z mladiči vred. Čakajo na prihod čolna, ki pripelje iz vzhodne obali jezera, kjer stoji palača maharadže (indijski knez domačin) iz Udaipura. Čoln je napolnjen z zrnjem, katerega raztrosijo knezovi služabniki med divjačino. Ta prehrana sicer zelo škodljivih svinj se vrši dnevno že skozi 50 let kot spomin na maharadžo Su-žo Singha, ki je bil strasten lovec na divje svinje. Da bi privabil divjačino iz džungel na odprto plan, je pustil na trositi žito in nato je prirejal lov na divje ščetince le s sulico. Njegovi nasledniki sicer niso več lovili divjih svinj, pač pa je ohranila navada razmetavanja žita do danes kot spomin na priljubljenega kneza lovca. Si lahko predstavljamo, kako so divje svinje razmnožene po džunglah okrog Pičola jezera.

Docent dr. Ivan Matko, specialista za notranje bolezni, se je je preselil: Maribor, Trubarjeva ulica 5, poleg protestantske cerkve. 1341

Zdravnik v Apačah dr. Vilko Peče se je preselil in ordinira od 1. novembra naprej v hiši št. 6 v Apačah. 1362
Sanatorij v Mariboru, Gosposka 49, telefon št. 23-58. Najmodernejše urejen za operacije. Diatermija, višinsko solnce, tonizator, infrardeča žarnica. Cene zmerno. 581

Opozorilo, da prodaja radi prezidave zimsko blago za lastno in vse drugo za znižano ceno Anton Macun, Maribor, Gosposka ulica 10. 1266

Pri glavobolu, omotici, šumenju v ušesih, porušenem spanju, slabovoljnosti, razdraženosti sezite takoj po staropreizkušeni »Franz Josefovi« grenčici! Poročila višjih zdravnikov v zdraviliščih za želodčne in črevesne bolezni poudarjajo, da je »Franz Josefova« voda izborna učinkujoče naravno odvajalno sredstvo. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in špecerijških trgovinah.

Družinsko praliko za leto 1931 s podobo Sv. družine že dobite vsepovsod. Segajte pridno po njej, ker je res nekaj praktičnega. 1350

Slaba vest.

Na krovu ladje »Sault Ste. Marie« je pripovedoval duhovnik Gibbons med vožnjo po Ameriškem jezeru Michigan ta-le doživljaj:

»Pred dvema leti sem potoval preko mej polotoka Alaska po reki Yukon, da bi obiskal misijonsko postajo Pelby Mountains. Poprej sem že bil tamkaj pred osmimi leti. Poznal sem nekaj lovcev na kožuhovino in med temi tudi Indijanca ki se je pisal Peter Mameau in ni bil na dobrem

glasu. Ta indijanski mož ni mogel nikomur pogledati v obraz. Pravili so, da je pribežal na sever iz juga, da bi se izognil srečanju s policijo.

Pri mojem drugem obisku v omenjenem kraju nisem našel Indijanca samega. Belokožec je stanoval z njim. Imenoval se je Viljem Wheeler in mu je bilo kakih 30 let. Zgledal je slabo in posebno v obraz je bil prepadel. Bil je zelo vesel, ko je zagledal zopet belega človeka. »Ostanite vendar pri nama preko noči v koči,« me je prosil. »Do Eddie Warsbach je dober dan hoda.« Ostal sem. Ne radi prenočišča, ampak radi tega, ker je zvenela iz Wheelerjevega povabila nekaka tajnost, ko je naglasil besede: »Moram se razgovoriti s človekom.«

Za razgovor je bila priložnost, ker se je Indijanec zavil v odejo in nama obrnil hrbet. Sedela sva molče pri ognju in pušila iz pip, dokler ni zasmrčal Indijanec. Nato se je sklonil Wheeler proti meni in rekel: »Gospod, ime, katerega sem imenoval poprej, ni pravilno. Pišem se Harry Tompkins in sem iz Združenih držav. Spremenil sem ime, ker sem bojzljivec in — morilec. Ubijalec brata.«

Utihi se in se zagledal v ogenj. Nič mu nisem odgovoril. Človeške besede so brezsmislne, ako je duša razdvojena. Duša mora opraviti sama seboj.

Harry Tompkins je nadaljeval: »Glejte, ko ste bili zadnjič tukaj, mene še ni bilo. Bil sem tedaj v Detroitu. Nisem bil slab človek, le lahkomišeln in sem delal bratu Rihardu bridke preglavice. Odkar je izšla v Združenih državah alkoholna prepoved, sem postal pijanec. Sila ni dobra in zadene na odpor. In žganje mi je teknilo dvakrat boljše, ker ni bilo dovoljeno.

Rihard — bil je starejši od mene — me je skušal svariti skraja z dobrim: »Harry, ne pretiravaj!« Njegove besede so bile bob ob steno. Izlil mi je steklenico žganja, katero sem hranil doma. Sporekla sva se. Nekega večera sem se vrnil pijan. Koloval sem proti omari, kjer je bila shranjena moja steklenica. »Pusti,« mi je zastavil Rihard pot. »Danes si pil že dovolj.« Porinil sem ga na stran. Udaril me je s pestjo v obraz.

Se ne spominjam, kaj sem storil naslednje trenutke. Zavedam se, da sem se iztrezil na mah, držal sem v roki pištolo in stal sem poleg Riharda. Ta je ležal na tleh ... in izpod las, ki so mu viseli globoko v čelo, je kapljala kri. Ustrelil sem ga!

Harryjevi prsti so se tresli. Podprl si je glavo s komolci in nadaljeval: »Moral bi se bil javiti policiji. Zbežal sem preko meje v Kanado, hotel sem poskusiti kot delavec na farmi, a sem tekel dalje proti severu, ker se mi je dozdevalo, da mi vsak stražnik grozi z besedami: »Baš tebe iščemo!« Na ta način sem se zatekel semkaj. Teh 7 let je bilo zame pravi pekel. Vem, da imajo belokožci tega le Indijanca za zločinca. O meni jim ni znanega ničesar, a vendar se me ogibljejo, ker bivam pod skupno streho s Petrom. Večkrat se mi dozdeva, da mi tukaj ni za vzdržati. Hrepenim po družbi. Vi ste prvi, ki se razgovarja z menoj prijazno in radi tega ste poslušali tudi mojo spoved.«

Mož se mi je smilil. Krivda na zločin je tičala v brezsmiselnosti postavi, ki je napravila iz zmerne človeka — pijanca. Uvidel sem, da se bo tukaj v divjini v družbi

Krasne kodre

neomejeno trajne pri vlažnem zraku ali potenju dosežejo dame in gospodje brez škarij kodralk s Hela-Kodralom. Tudi najlepši bu-bikopf se polepša s Hela, ker je nepotrebna vsaka ondulacija. Velik prihranek na česu in denarju, pospešuje rast las. Vaša podoba vas bo iznenadila. Takoj po uporabi obilo onduliranih kodrov krasne frizure. Mnogo zahvalnic. Posebno gledališke umečnice so polne hvale. Cena 12 Din, 3 steklenice 25 Din, 6 steklenic 40 Din. — Dr. Nic. Kemény, Košice H, poštni predal 12/228, Čehoslovaško. 1294

Indijanca čisto zgubil in sem mu rekel: »Morate zopet med ljudi. Pojdite na zapadno obal, kjer vas ne pozna nikdo in poskusite tamkaj z novim življenjem.« Ne vem, če je pričakoval od mene ta odgovor. Najbrž že, ker mi je stisnil hvaležno roko, kakor bi mu bil zopet podaril življenje.

Ko sem se poslovil zjutraj od njega, mi je rekel: »Preselil se bom v Vancouver, Morda se bova tamkaj videla.«

Ne, nisva se več sestala. Prejel sem od njega, ko sem dospel dva meseca pozneje v Luneau pismo. V pismu mi je poročal v upanju in o načrtih za bodočnost. Pisal mi je med vožnjo na parniku. Bil je videti umirjen, vendar iz njegove zadnje opazke je zvenel obup: »Na krovu sta dva policista. Skraja sem bil uverjen, da iščeta mene.«

Prejel sem še drugo pisanje od policije v Vancouverju: »V tukajšnji bolnici je umrl mož, v katerem so ugotovili Harry Tompkinsa iz Detroita. Ker smo našli v žepu umrlega listič z vašim imenom, vas prosimo, da bi nam sporočili nekaj več o tem možu.«

Sporočil sem policiji, kar mi je bilo znane o Harryju in sem tudi prosil, naj mi naznanijo, kako in zakaj je umrl moj znanec. Odgovor oblasti me je presenetil. Pisali so mi: Harry se je izkrca v Vancouverju. Že na parniku sta ga vznemirjala dva stražnika s svojo navzočnostjo. Harry je ostavil hitro ladjo, da bi policajev ved ne videl. Na voglu ulice je že zopet postal pred stražo. Harry Tompkins je zrl v policaja kakor v kako prikazen z drugega sveta. Nato je stopil policist proti njemu, mu položil roko na ramo in ga opozoril: »Harry!« Bil je Rihard Tompkins, njegov brat, katerega je bil ustrelil pred osmimi leti! Gotovo se je povrnil iz večnosti, da bi zahteval zadoščenje za zločin. Obraz ubitega, njegov glas, roka, policijska uniforma, to vse je bilo preveč za izmučeno Harryjevo telo. Zgrudil se je. Zadel ga je na mestu srčna kap.

Razlaga za pojav Riharda Tompkinsa je bila enostavna. Harryjeva krogla ga je bila le oprasnila in ga omamila. Nato si je Rihard sam predbacival: Ne smel bi ga bil udariti. Radi tega je šel Rihard za bratovo sledjo v Kanado, dokler je ni zgubil. In ker je bil ob službo v Detroitu, je postal stražnik v Vancouverju. Upal je, da bo vendar le slučajno našel brata. Na tako žalostno svidenje seve ni mislil.

*

Bele sence.

Človeško življenje je mnogokrat na doživljajih tako bogato, da presega fantazije filma. »Belih senc« ni videti samo na plat-